

**GORENJESE-
NIČKA ŠAULA
MA
NAUVO RAV-
NATELJICO
STR. 3**

**PEJŠKI PREJK
SLOVENIJE
STR. 4 in 5**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 13. avgusta 2009 ☼ Leto XIX, št. 33

Kauli 360 pohodnikov na uradni otvoritvi pohodniške poti

Pout po dolaj pa bregaj

»Vesela san, ka mo leko gnes tü(di) uradno šli po toj Pouti po dolaj pa bregaj, štero ste si vi zmislili. Istina je, ka je dolou pa bregou dosta v našon Goričkon parki, ali malo je tisti, ka ido prejk k našin sausedon, Slovencon v Porabje, ali tü v Andovce. Soused tak palik leko ide k sousedi. Veseli smo, ka leko gnesden idemo ta prejk brez pasušov pa brez, ka bi što za nami gledo ali nam paut dojava s pükšo. Tou leto geste 20 lejt od toga, ka se je pikeči plout na granici - zvali so ga tüdi železna zavesa (vasfüggöny) - vtrgno pa kraj djau, pa smo tü(di) mi vüпали poglednoti pa iti ta prejk k sausedon, uni pa k nam,« je med drugim povedala sodelavka Krajinskoga parka Goričko Stanka Dešnik, diplomirana krajinska arhitektka na svetešnoj otvoritvi pohodniške poti (tura útvonai), stera vodi od Búdinec (od vaško-gasilsko-ga dauma) po liniji nekdenišnje granice do Andovec (mimo stare pavarske iže, gde je zdaj muzej, mimo zvauna gor po bregji do granice pa nazaj v Búdince).

Svetešnja predaja pauti je bila 8. avgusta, z njauv so se Búdince s paumnili polnoga sončnoga mrka (teljes napfogyatkozás), steri je bijo ranč pred desetimi lejtami

En tau pohodnikov, ki so se podali na 12 kilometersko paut

Na taši tabljaj leko preštete, ka trbej vedeti o Pauti po dolaj in bregaj

(11. avgusta 1999). Te je vejdrik dosta Slovencev iz osrednje Slovenije prvič čülo za ves Búdinci, ka se je sončni mrk ranč od nji najlepše vido. Gezero pa gezero Slovencev je tisti den prišlo na búdinske bregé, ka bi uživali v enkratnom naravnem pojavu (természeti jelenség). Ranč zatok si je te den vöodebrala za občinski svetek občina Šalovci, je povedo župan občine Aleksander Abraham. Vsi govorci so povalili Vendela Židona, mlajšoga, steri si je najbolje želo pa največ delo na tejm, naj se ta paut napravi, označi, tak do po njej leko ojdli turisti sami, skupinsko ali pohodniki na organizirani pohodaj. Tak domanjo društvo kak župan občine sta se ma zavalila, prvo s priznanjom, drugi pa z monografijo občine Šalovci.

Členi društva so pripravili trno priličen program. Popejvale so domanje ljudske pevke, priložnostni pevski zbor, leko smo vidli plese s pohodniškimi palcami pa dva prizora (jela-

net) iz igre Lajoš na karavli, steriva sta tö tau pokazala, ka vse se je godilo gnauksvejta na granici.

Po blagoslovitvi začetka pohodniške poti, stero je opravo pater Bernat, se je kauli 360 pohodnikov podalo na 12 kilometersko paut prejk lejpi gaušk do nekdenišnje granice, potistim do Andovec pa nazaj v Búdince. Pohodnike je čakala večerja pa predavanje o zvezdaj pa planetaj, vej pa zavolo oblačnoga neba so zvezdz z daljnogledom nej mogli videti. Predavanje je pripravilo društvo Kmica.

»Prvin so poti tak nastale, ka so lidgé začnili odti eden k drugomi. Najprvin je samo pejšpot bila pa potistim je gratala redna pot. Če kama neškeš iti, te v tisto smer nedeš, pa ranč ne nücaš pauti. Mi, Andovčani smo veseli, ka ta paut prejk nas pela, pa vüпам, ka se etak še bola povežeta med seuv tej dvej male vesi,« je pravo v svojom guči predsednik Porabskoga kulturnoga in turističnoga društva Karči Holec.

Pohodniška Pout po dolaj pa bregaj naj bi v naše konce privabila vse več ludi pa pomagala pri tejm, ka bi »greben slovenske küre ali kokauti«, kak se zove te kaut Slovenije, vse bole spoznali.

Marijana Sukič

MLADO IN ENERGIČNO MESTO

O Murski Soboti je doslej izšlo kar nekaj publikacij, kljub temu je v zaostanku za nekaterimi pomurskimi občinami, kjer so se odločili za sodobne monografije, primerne sedanjemu času in stopnji razvoja. Med prvimi je bila Lendava, na zadnje pa smo obširneje pisali o odlični monografiji goričke občine Šalovci. (Založba Franc-Franc).

Pred nedavnim je izšla nekoliko skromnejša publikacija (ali obsežnejši prospekt) o Murski Soboti, ki naj bi napovedova-

beremo številne zanimive informacije o preteklosti, razvoju naselja in tudi o sedanosti, koraku v sodobnost. Po naslovih: Na stičiščih poti in Središče regije pridemo do: "Ime Sobota bi naj izviral iz osebnega imena. V najstarejših ohranjenih dokumentih iz 14. stoletja se pojavlja z dodatkom Mura in različnimi imenskimi oblikami, ki dobijo v 15. stoletju madžarsko končnico - szombath. V 19. stoletju se ponovno pojavlja zgolj ime brez pridevnika,

nija 1991), Odprto mesto; Od obrti in industrije, od trgovcev do nakupovalnih središč; Na stičišču kultur: Pokrajinski muzej, Pokrajinska in študijska knjižnica, Galerija; Izobraževalno središče; Hoteli, restavracije, bifeji in zabava; Šport in prosti čas; Sprehod po Murski Soboti in Korak v sodobnost. Iz okolice pa: Dvorec v Rakičanu, Reka Mura in za konec nekaj koristnih informacij o ustanovah, prenočiščih, celo partnerskih in pobratenih mestih (Ingolstadt

la monografijo o mestu in neposredni okolici, ki spada v mestno občino, ki ima po zadnjih podatkih 20.266 prebivalcev. Besedilo je napisala Metka Fujs, publikacija je oblikoval akademski slikar Sandi Červek, fotografije so prispevali Lado Klar, Jože Pojbič, Tanja Zrinski, Miran Rojko in še nekaj avtorjev, redakcijsko nalogo je opravila Darja Potočnik, po grafični pripravi v Ateljeju za črko in sliko, so publikacijo v 10 tisoč izvodih v slovenskem jeziku in po nekaj tisoč izvodih v nemškem in angleškem jeziku natisnili v tiskarni Klar.

Uvod v publikacijo je napisal župan mestne občine Anton Štihec in poudaril, da ima Murska Sobota bogato zgodovino, hkrati pa je "mlado in energično mesto." V tekstu zgodovinarke Metke Fujs

kot Szobota, kar je v madžarskem črkopisu zapisana slovenska oblika imena. Kot Muraszombatha se mesto prvič omenja v listini, ki nosi datum 16. julij 1348. Tega dne občina praznuje svoj občinski praznik. Potrditev izjemnih pravic Murski Soboti je 1628 podpisal cesar Ferdinand II., v dokumentu pa se kraj imenuje Olchincz, kar je nemško ime Sobote." Sledijo kratka poglavja Darovi sv. Miklavža; Prva poselitev: "Z arheološkimi izkopavanji v letih 2000 - 2002 je ugotovljena poselitev prostora skozi vsa arheološka obdobja. O najstarejši poselitvi predela med Mursko Soboto in Krogom nam priča grobišče iz bakrene dobe (okrog 3500 pred našim štetjem.)" In dalje: Razvoj naselja, Gospodje in gospodarji (do razglasitve slovenske neodvisnosti 26. ju-

- Nemčija, Paračin - Srbija, Bethlehem - ZDA, Podstrana - Hrvaška in Turnov - Češka) in uveljavljenih prireditvah. Oblikovalec se je odločil na platnici za mozaično predstavitev večjega števila fotografij značilnih poslopij, kulturno-zgodovinskih in drugih znamenitosti, dogodkov in osebnosti. Nasploh je velik poudarek na fotografijah, med katerimi jih je največ prispeval Lado Klar, in sicer 32, ki so tudi najznačilnejše in dovolj zgovorne, pri čemer bi bila namesto dveh ena dvostranska soboškega gradu čisto dovolj. Seveda zaradi dveh fotografij gradu ni zmanjšana vrednost publikacije, tudi zato, ker je fotografski del povsem enakovreden tekstovnemu, (ki bo v bodoči monografiji nedvomno razširjen, najbrž z več avtorji).

Seja predsedstva Zveze Slovencev

29. julija se je odvijala v Slovenskem kulturnem in informativnem centru v Monoštru tretja letošnja seja predsedstva Zveze Slovencev na Madžarskem. Sejo je v odsotnosti predsednika vodila sekretarka Klara Fodor.

Glavna točka dnevnega reda je bila sprejetje poročila polletnega poslovanja Porabje d.o.o.-ja, ki upravlja Slovenski dom, v katerem delujejo naše inštitucije (uredništvo časopisa, uredništvo slovenskega radia, Zveza Slovencev na Madžarskem, konferenčna dvorana, razstavni prostor) ter restavracija in hotel Lipa. Zaradi znanih razlogov (večletno negativno poslovanje, gospodarska kriza, upadanje števila gostov v hotelu) je bilo poslovanje v šestmesečnem obdobju leta 2009 negativno kljub uvedbi nekaterih varčevalnih ukrepov (znižanje števila zaposlenih s 23 na 19, prerazporeditev delavcev, posodobitev električnega sistema). Kot je odgovorila poslovna direktorica Gina Varga na vprašanja nekaterih članov predsedstva, pozitivni učinki varčevalnih ukrepov se bodo v številkah proračuna pojavili šele v drugem polletju. Predsedstvo je zaprosila, naj se sprejme sklep o znižanju prihodkov poslovnega načrta, kajti podatki prvega šestmesečja kažejo, da se prvotnega poslovnega načrta ne bo dalo realizirati.

Predsedstvo je sprejelo sklep, da se mora - zaradi lažje kontrole poslovanja in gospodarjenja - do 1. septembra inštalirati t. i. zaprti računalniški sistem za restavracijo in hotel Lipa.

Nekatere varčevalne ukrepe je predsedstvo sprejelo tudi za lastne pogodbene delavce. Člani predsedstva so se strinjali s tem, da se bodo honorarji za mentorje in vodje skupin plačevali le deset mesecev na leto, tudi če ima kakšna skupina nastope ali vaje v poletnem času. Vsaka skupina naj bi tako razporedila svoje nastope in vaje, da bo imela vsako leto dva meseca »dopusta«.

Člani predsedstva so se odločili tudi za dobitnika priznanja »Za Porabje« (s tem bomo naše bralce seznanili po Porabskem dnevu) in prisluhnili poročilu o pripravah na Porabski dan, ki bo tokrat 22. avgusta na Gornjem Seniku.

Predsedstvo se je odločilo tudi glede finančnih prošelj družtev in organizacij. Tokratne prošnje so bile s športnega področja. Predsedstvo je odobrilo naslednje podpore: Športnemu društvu »Sreberni breg« 50 tisoč forintov za organiziranje nogometnega pokala med predeli vasi Gornji Senik; »Starim nogometiščem« Športnega društva Slovenska ves za udeležbo na prvenstvu, na katerem igra 12 ekip (9 iz Slovenije) 200 tisoč forintov; Nogometnemu klubu Sakalovci za udeležbo na prvenstvu 200 tisoč forintov; Športnemu društvu Slovenska ves (članski ekipi) 150 tisoč forintov za letno delovanje.

M. Sukič

Dobro je predstavljena tudi lociranost mesta na štirih zemljevidih: Murska Sobota z okolico, v Prekmurju, v Sloveniji in Slovenija v Evropi. Kaj je v publikaciji premalo, česa preveč, je bolj odvisno od osebne ocene in okusa. Nekomu bo všeč sodoben likovni pristop (denimo avtorju zapisa, ki pa bi nekoliko zmanjšal število fotografij), drugi pogrešajo

več standardnega oblikovanja.

Izid publikacije, natančneje, nekoliko bogatejšega prospekta Mestne občine Murska Sobota, je vsekakor pomembno dejanje, ki je nekako zaobšlo domačo javnost. Nemara bo ob izidu obsežnejše monografije drugače.

Ernest Ružič

Gorenjesenička šaula ma nauvo ravnateljico

3. avgustuša so potekale volitve za ravnatelja gorenjeseniške šaule. Na razpis sta se prijavila dva kandidata. Večino glasov je dobila Ildiko Dončec Treiber, tak je postala ravnateljica šaule za pet lejt.

Ildiko na šauli dela od leta 1995, od lejta 1999, se pravi že deset lejt, pa je bila pomočnica ravnatelja (igazgatóhelyettes).

»Zdaj je že dvajset lejt minaulo, ka tū živim na Dolenjom Seniki. Gda sem dobila diplomo, sem se preselila iz Števanovec es na Dolenji Senik. Dva sina mam, na šauli delam že 14. leto, 1995. leta sem začnila na šauli delati. Pred desetimi lejti sem gratala pomočnica ravnatelja, gda me je prejšnji ravnatelj Tomaž Časar vöodebrau za tau funkcijo. Tejva dva ciklusa sam z njim delala.«

- *Kakšno čütenje zdaj maš, ka si gratala ravnateljica šaule?*

»Težko je na tau dati odgovor. Zdaj smo skauz te procedure, ka vse te organizacije, svet starišov, školnicke pa vsi delavci, dijaška samouprava pa slovenska in nemška manjšinska samouprava, ki so meli pravico dati mnenje oziroma se strinjati s programi kandidatov. Odlaučili so se pa svetniki z Dolenjoga in Gorenjoga Senika, ki so mene izvolili. Uradno preteče mandat prejšnjoga ravnatelja 15. avgustuša, tau uradno pomeni, ka od 16. trbej delo začniti. Že smo zdaj dosta delali, pa potejn toga nas ešče dosta dela čaka, da naj 1. septembra rejsan šaulo začnemo.«

- *Do tejga mau si bila pomočnica ravnatelja, tak ka že itak znaš, kak se stvari godijo.*

»Z ednoga kraja, če človek tak gleda, te deset lejt sam

mejla dosta možnosti spoznati stvari s strani vodstva. Dosta vse človek zna, ka je do tejga mau že delo, z drugi kraj pa, gda sam postaneš vodja, te obenem dobiš v rokau tiste možnosti, ka leko kaj ovak napraviš. Do tejga mau, če si vidla, ka

Nauva ravnateljica gorenjeseničke šaule
Ildiko Dončec Treiber

bi nika drugo ali kakšne spremembe trbelo napraviti, si itak nej ti glaven pa te v celoti ne poslušajo. Mislim, ka sem s tejm, ka sam gratala ravnateljica, v rokau dobila možnost, ka če čütim, ka je do tejga mau manjkalo, leko poskusim naredit. Seveda, eden človek tau sam ne more, če nejma kaulek sebe takšne lidi, steri bi pomagali, steri bi sodelovali. Moramo dobre stike meti med seboj pa stariši in drugimi organizacijami tö.«

- *Maš že kakšne načrte, plane?*

»Ka je dano, ka moramo rejšiti, vöre moramo raztalati, vse drugo, ka smo v svojom programi obečali, ka naredimo, tau tak vse moramo napraviti. Ne vejim kakšne spremembe takoj, z enga dneva na drugi den ne moremo napraviti, v prvov vrsti je zdaj naša naloga tau, ka 1. septembra rejsan leko mirno šaulo začnemo.«

- *Kelko dece boste meli v tom šolskom leti na šauli?*

»V prejšnjom šolskom leti smo meli 65 otrok, 9 osmošolcev je šaulo zapistilo. Zdaj mamo uradno vpisano 5 mlajšov v prvi razred, depa med počitnicami so že tri mlajše prepkspisali z monoštrske šaule na našo šaulo. Tak

ka tau je že etak osem, pa te ešče itak v lufti so 2-3 mlajši, ka so še uradno nej vpisani v našo šaulo, depa pravijo, ka pridejo. Dja pa samo tisto leko povejm, ka je uradno, ka je na papiri. Tak ka, menje mlajšov hvala baugi, kak smo lani meli, nede na šauli.«

- *Prvošolčki se bodo vsi slovenski včili?*

»Gda je biu vpis v šaulo, te smo starišom lepau ta raztolmačili, ka se morajo vsi mlajši učiti slovenski, tendensko 5 vör. Z vzdrževalcom šaule (občino) smo si zgučali, lepau smo nji prosili, ka do dodatni stroški, ka de več pejnez pomenilo, v tejm pomorejo, ka do se mlajši nemški ranč tak leko včili, na tjeden 3 vöre. Zatok smo morali prositi, naj se vsi slovenski včijo, zavolo dodatnoga finansiranja, pejnez, ka dobivamo za narodnostni oz. dvojezični pouk. Nevolo mammo s tejm, ka nemška manjšinska samouprava pa zakon tö zahtevata, da če mammo nemški narodnostni pouk, naj tau tö 5

vör na keden baude. Depa tau, ka eno malo dejte 10 jezikovni vör naj ma, je preveč. Z drugoga kraja je pa tau tö naprej napisano, kelko je tisti maksimum, kelko vör leko ma dejte na keden. Tau je tö omejeno. Tak ka tau zdaj tö moramo rejšiti, naj zakona ne kršimo, pa aj enoma pa drugoma leko nagodimo.«

- *Gda boste začnili školnicke tau šaulsko leto?*

»Moj mandat se začne 16. avgustuša, tau je nedela, pa te tisti keden 17. začnemo z delom, ka rejsan v pravom časi nika delamo, ka dosta vse nauvo mammo. Ka so taše stvari na šauli, stere moramo rešivati, je nej par minutov zgučati, pa za razvoj šaule, tak mislim, ka vsi si moramo čas vzeti pa se vküper pogučavati. Tak mislim, ka je zaman, če se dja tam kama-koli notazaprem, pa sama nika špekuliram, depa če

se odkrito zgučimo, kak probleme rejšiti, te se zato bole da vse rejšiti, če vküper probamo kaj.«

- *Te pa Ildi, želimo ti pri tem dosti uspeha.*

»Hvala. Mislim, ka človek si dosti brodi, ka leko napravi. Vsikšoga malo trbej spodbujati, pa mislim, ka če si kaulek sebe posreči taše lüdi sküp pobrati, ki do ti pomagali, ali te pozitivno spodbujali, zato vendar se bo kaj dalo napraviti. Ne počutim se tak, ka bi tau ne vejim kakšno priznanje bilau, ta pozicija dosti dela pomeni. Pa kak se ti posreči delo, je odvisno od namé samoga, pa seveda na veliko od tistih tö, steri so kaulek mene. Moram prajti, ka rada delam tütj, pa že od prvoga nikak tau šaulo za svojo čütim. Rada mam tau ves, šaulo pa mladino ranč tak.«

Nikoletta Vajda

Iz Betlehema v Prekmurje pa Porabje

Gospa *Vera Mencigar* živé v Meriki v varaši Allentown pri Bethlehenu. Rodila se je v Fikšincaj v Prekmurji, kak mlada dekla je delala v špitalaj v Ljubljani. 1970. leta je odišla v Meriko k svoji tetici, potistin je pa dala za sebov pripelati svojoga moža tö, steri je biu doma iz Večeslavca. Pred dvöma letoma je sama ostala, mauž ji je mrau, sin pa žive precidaleč od njé.

Je zvesta bralka naši novin, gda se je med obiskom v Prekmurji pa Sloveniji stavila v Porabji tö, je s sebov mejle ništrne vözrezane članke o tistij lidaj, stere pozna v Bethlehenu. Med tejm časom se je vrnila v Ameriko, želimo ji dobro zdravje pa veliko veselja ob prebiranju naših novin.

OD SLOVENIJE...

Pahor in Kosorjeva dosegla dogovor

Slovenski premier Borut Pahor in hrvaška premierka Jadranka Kosor sta na prvem srečanju na dvorcu Trakošćan dosegla dogovor o okviru, ki bi lahko do konca leta privedel do rešitve vprašanj, ki obremenjujejo državi - nadaljevanja hrvaških pogajanj z EU in rešitve vprašanja meje. »Obstaja možnost, da še v letošnjem letu rešimo vprašanje, ki obremenjuje ta hip obe državi, to je vstop Hrvaške v EU in nadaljevanje pogajanj ter rešitev meje med državama,« je dejal Pahor in dodal, da sta s hrvaško premierko in sodelavci »okvirno našla pot za to, da bomo ob sedaj veliko bolj intenzivnem sodelovanju obeh zunanjih ministrov in tudi naju osebno, ne vedno pred kamerami, do jeseni to okvirno rešitev uskladili tudi s potrebnimi detaili«. Kosorjeva je bila s pogovori, ki jih je označila za odprte, konkretne in konstruktivne, zelo zadovoljna. Kot je dejala, so »našli pot, po kateri bomo šli, okvir«, saj sta se strani začeli dogovarjati o stvareh, ki so v interesu obeh držav.

21. romanja treh Slovenij

Več kot dva tisoč slovenskih vernikov iz Slovenije, zamejstva in izseljenstva se je na Svetih Višarjah udeležilo 21. romanja treh Slovenij v organizaciji Rafaelove družbe in Zveze evropskih izseljenških duhovnikov. V sedanjem času se postavlja vprašanje, kje so naše meje, ko meja ni več, je v osrednjem predavanju dejal etnolog Silvester Gabršček. »Končno smo v Evropi, oziroma Evropa je odkrila, da smo tu in to od vedno, da smo od zdavnaj njen sestavni del na zelo pomembnem in občutljivem stičišču med evropskim severom in jugom, vzhodom in zahodom,« je nadaljeval Gabršček. Ob tem se je vprašal, »kje so naše meje, sedaj ko meja ni več«. Slovesno mašo je v Marijini cerkvi daroval koprski pomožni škof Jurij Bizjak, ki se je v pridigi zahvalil vsem Slovencem, ki so pripomogli, da imamo danes svojo državo, da smo enakopraven narod v EU in svetu, ter poudaril pomen darovanja za druge, ki je tudi temeljno sporočilo ter poslanstvo duhovniškega poklica.

Štiristau kilometrov od Būdinec do Portoroža

Zaka šké človek pejški prejk po Sloveniji titi, tau vejn samo tisti zna, sto se za tau vzeme. Dja enga poznam, steri si je tau v glavau vzejo pa napravo tō. On je moj padaš, Vendel Žido iz Būdinec.

- *Vendel, kak je prišla ta ideja, kak je tau tebi na pamet prišlo?*

»Edno dve leti nazaj sam tau že v glavi emo, ka bi iz Būdinec pejški v Portorož ušo, samo tau do teja mau nikdar nej uspelo. Zato ka nikdar nej bilau časa, pa zmejs zdravje tō nej tak bilau kak bi trbelo. Zdaj v dopusti (szabadság) se je najšlo tej devet dni. Te sem se odlaučo, pa sam si vzeu čas, ka mo probo priti z Būdinec v Portorož.«

- *Tau praviš, ka, š probo, nej si bijo gvüšen, ka de šlau?*

»Biu sem dejansko gvüšen, ka mo prišo dol, samo nikdar ne vejš, če kaj zmejs pride. Leko ti zdravje ne dopisti, ali noge te razbolijo, ali kakoli se leko zgodi.«

- *Trenero si na tau paut?*

»Trenero sem nej, pripravlo sem se pa. Tak znaš, ka sem vsigdar na pauti, da leko, ka sem pohodnik z dušov pa s srcom. Vüpo sem, ka sem parpravleni kelko telko, brezi tauga bi se ranč nej vzejo na tau paut.«

- *Zdaj, gda si zopodo tau paut, zdaj ešče tō tak misliš, ka si pripravleni bijo?*

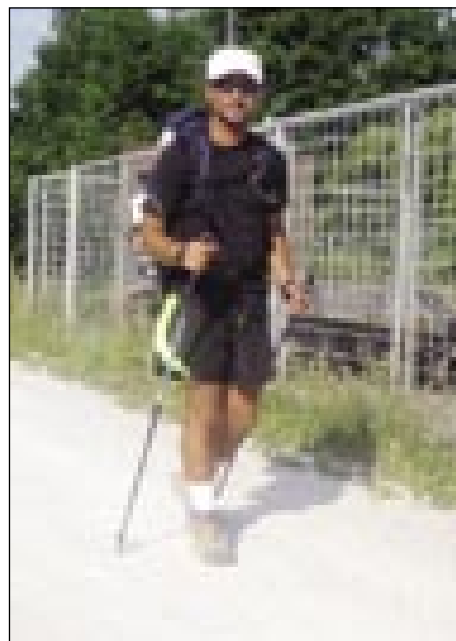
»Mislim, istino, ka drugi den mi je zato napamet prišlo, če mo tau leko spravo do konca ali nej. Žüle so se pojavile, noge so razbolele, te je nej bilau tau tak enostavno, ka de šlau. Tau je bilau od Ormoža naprej na drugi den.«

- *Gda si štarto?*

24. julija, v petek, v pau sedmoj sem šeu z daumi, pa sem se napauto proti Ormoža. Tak sem računou, ka tau je kauli šestdeset kilometrov,

znau sem, če tau napravim, te pridem doj v deveti dnevaj v Portorož tō. Zato sem pa te redno stapo.«

- *Ka vse si s seuv neso na paut?*

»Če človek kaj fejst želi, te tisto dobi ali napravi,« je pravo Vendel, pa ušo iz Būdinec do Portoroža

»Gvantanje sem emo rezervno, vse leke majce, leke hlače. Pijačo, dežni plašč, nika malo kušoga pa rezervne črejlve sem še s seuv meu.

Izhodna in zaključna točka pohoda na majici

Tak ka kauli sedem kil težine sem neso. Tau je še na začetki léko bilau, kasneje že zato nej tak.«

- *Velka vročina je bila, gda si ušo, kelko vode si spijo eden den?*

»Vsaki den sem tak deset litrov tekočine spiu.«

- *Kak daleč si prišo prvi den?*

»Prvi den sem do Obreža pri Ormoži prišo. Največ sem

po glavni cesti ušo, nej ka bi se zgübo, zato pa več ali menje po asfalti. Prvi den sem preodo 66 kilomejtrov, te sem mislo, tau je za meu, počüto sem se telko kelko vredi, žüle so bile tū pa tam, dapa mislo sem, ka tau de vsevküp minilo. Te sem emo takšno vizijo, ka vse de tak kak sem si zmislo na začetki. Prvi den sem še nej znau, ka ma čaka. Dru-

gi den sem nasé vzeu dežni plašč, pa sem tak šeu. Nejssem sto čakati, zato ka nejssem znau, kak dugo de dež ušo. Po desetom kilomejtri so se po-

so mi te rejsan fejst pomagali. Pa nej samo s povoji mi je pomagala ta gospa, liki moralno tō. Nej je vörvala, ka se človek poda z enga kraja Slovenije na drugi kraj pejški. Ta ideja se je nej fejst vidla, s svojov volauv mi je te še moč dala, naj drugi den leko dem tadala naprej. Bilau je težko. Večkrat sem telefon vzeu v roke, ka mo püsto, nemo püsto, mo püsto, nemo püsto. Trmasti (önfejü) sem, kak me znaš, nej, in šau sem naprej. Malo sem napravo več kilometrov, kak sem mislo. Na Ptuijski Gori so prenočišča bila puna, tak ka z zadnjo močtjauv sem dala mogo iti. V Majšperki sem najšo edno gostišče pa tam sem prespau. Tam sem se dobro nadjo, pa gda sam vido, ka drugi den je že za menov, te se je že vse obrnilo na ba ukše.«

- *Kelko kilometrov si ušo drugi den?*

»Drugi den sem napravo petdeset kilomejtrov. Tau je dosta menja kak prvi den, gda sem skoro sedemdeset kilomejtrov ušo. Kak sem računou, te sem že znau, ka de tau šlau skauz. Tretji den sem rano stano, počüto sem se dobro, tak ka prišo sem do Rimskih Toplic. Na zadnji kilomejtraj so prau-to prišli moja žena, saused z ženo pa kolega. Tau je te meni velka spodbuda bila, pa kilomejtri so se tō fajn nabejrali.«

- *Dobro je bilau, ka so te zmejs spoznanci malo poglednili?*

»Bilau je fejst dobro, nej bi mislo, ka de mi tak fejst pomagalo.«

- *Mislim, ka po telefoni so te zato tō zvali.*

»Dostakrat so me zvali, nikdar sam nej biu čemeren. Dosta sms-of sem daubo, pa so pisali, Vendi drži se, delaš dobro. Tau je tō velka podpora bila. Pozabo sam prajti,

Pejški preji

k Slovenije

ka prvi večer sta me oča pa mati že čakala, zato ka sta se redno bojala zame, pa če bi tak bilau, ka nede šlau, te bi me pelala domau. Štrti den se je zgaudio tau, ka sem emo edno drugo traso začrtano, pa sem mislo iti po spaudnjom deli proti Cerknici, dapa te sem si tak zmisllo, ka bola pametno bi bilau, če bi proti Ljubljani ušo. Tak sem te prejk Hrastnika, Trbovelj, Zagorja do Litije prišo.»

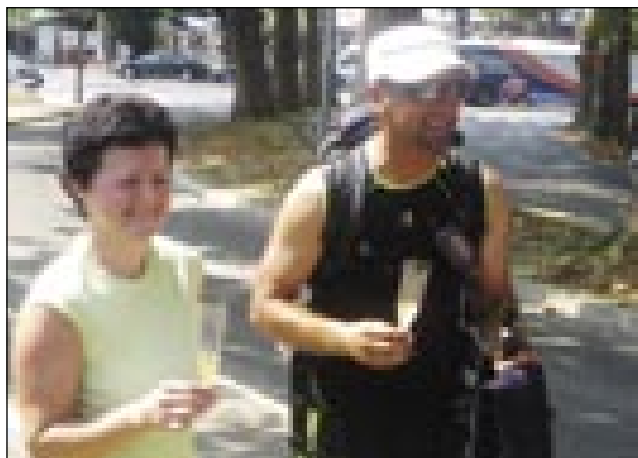
- Nej dosta lidi znalo, ka se ti na tašo dugo paut kreda dejvaš. Zaka?

»Z daumi sem šau tak, ka je znalo samo par tisti lidi, šteri so najbližji, šterim si leko zavüpo. Tau je bila moja bližna okolica. Nika sem nej obeso na velki zvaun. Nikdar ne vejš, pač ideš, vsepovsedik si, v novinaj pa po radiji, dapa po dvej dnevi ideš domau, te pa vsakši s prstom za teuv kaže. Sem pač taši tip, šau sem za

šterimi š ušo?

»Imeu sem edne pohodne Salamonke, štere sem že noso prlej. Na začetki sem pa proba edne viske, nauve, dapa po par kilomejtraj sem opazo, ka so nej bili pravi. Te sem je mejno pa sem z znošenimi ušo naprej, pa je tak bilau ležej.»

- Demo tadala na peti den.

Na konci poti so ga čakali padaši pa žlata. Na kejpi z ženo Majdo

»Peti den sem tanjau Spodnji Hotič, tak sem te ušo prauti Ljubljani. Sprvoga nejsem sto kak pohodnik, z nahrbtnikom, pa z palicami, ka bi prejk mesta (varaša) ušo, ampak potistim itak sem si tak zmisllo, dem skaus centra peški. Trüden sem grato, pa naj si počinem, vseu sem si na zemljevid, na karto. Noge sem si gor na nahrbtnik (rukzak) djau, roke pa pod glavau. Tak sem te eden

čas uživo. Sledi sem vpamet vzejo, ka je na edni strani, tak dva mejtra, autobusna postaja. Dja fejest počivam, gnauk samo prauto meni eden biciklin dé. Mena je še napamet prišlo, ka vruga se pa te tü

vozi. Da je te človek paulek ta ušo, samo me je pogledno pa se je zasmeljau, dapa nika lagvoga mi je nej pravo. Za kratek čas, gda sem se že vöpočino pa gorstanam, prvo ka sem opazo, je tau bilau, ka na kolesarski cesti (pauti za bicikle) sem ležo. Tak ka tašo se je tö zgaudio z menov. Od

tec sem skaus Ljubljane po stari cesti proti Vrhniki ušo, pa sem prišo do Dragomira pri Brezovici. Tü sem te ejno malo, sem se stavo, zato ka sta prišla hčerka pa njeni prijatelj za menov. Od tec so me te k svaki pelali, gde sem prenočiu. Tau me je te pa malo pozitivno dosejlo, tak ka drugi den, ka je že šesti biu, sem pa pri mauči biu, pa ležej bilau iti proti Logatci. Na pauti sem pa daubo obisk, moj padaš Andrej Lainšček pa njegva Suza sta prišla za meuv. Suza je še par kilomejtrov pomagala meni iti, tak ka je z meuv ušla, naj mena tö lakejše baude. V Logatci sem spau pri rodbini, zato sem pa že ob dvej končo. Te den sem najmenja kilomejtrov napravo, kauli trideset. Na sedmi den že vöpočinjeni sem prauti Postojni ušo, pa sem že znau, ka je vsigdar menja. Tam sem pa pomauč daubo, od žené sestre mauž je prišo pa se je eden čas z biciklinom pri mena pelo.

Tau mi je moralno pa dosta pomagalo, pa tisti sedmi den sem končo v Senožeci.»

- Kak si znau, kelko kilometrov deš eden den?

»Meu sem s seuv GPS pa tak sem znau, kelko kilomejtrov sem šau, ka je pa še pred menov, tau sta hčerka pa njeni pojep fejs mejla na skrbi, pa sta mi povedala po telefoni.»

- Osmi den je bijo zadjan den?

»Tak je bilau, ka te spravim do konca, ka bi se tüdi dalo, samo sem nej sto razkerati zdravja. Zato sem pa te osmi den od Senožeci do Kopra ušo. Glij sem že tak pravo, ka telko dni odim pa morja itak ne vidim, gda sem ga ranč zagledno. Tam sem si te njau malo časa, malo sem kauli pogledno, pa te drugi den sem prišo do Portoroža, ka je moj cilj biu.»

- Stalno ka je bijo tvoj cilj, tabla, gde piše Portorož?

»Stalni cilj je biu, da pridem doj v Portorož v križišče. Da sem ušo doj po brejgi, te se mi je vsevküper obrnilo na štirstau kilomejter, spodi so me pa že čakali moji, kauli dvajsti vsevküper.»

- Ka si čüto, gda si do cilja prišo?

»Občutek je nepopisen. Tau se ne da taprajti, pa nej dojspisati. Tau je tašo zadoščenje bilau, ka sem ga samo dja čüto, ka dja čütim, pa ka mo samo dja čüto. Skaus sem spravo tisto, ka sem sto.»

- Vrejdno je bilau?

»Vrejdno je bilau, pa pravim tak, za tiste lidi, šteri me majo radi, šteri me poznajo pa šteri nej, ka bi še gnauk preodo tau. Če človek kaj fejest želi, te tisto dobi ali napravi. Dja mo fejest želiu, ka tau turo še gnauk preodim, pa tau tak baude.»

Karel Holec

... DO MADŽARSKE

Odstop ministra

Minister brez listine Ádám Ficsor, odgovoren za nadzor tajnih služb bo s 14. septembrom zapustil vlado. Svojo odločitev je utemeljil s tem, da bo vodja volilne kampanje socialistične stranke, zato ne bi bilo prav, če bi še naprej ostal v funkciji. Za vodenje volilne kampanje ga je prosila predsednica stranke Ildikó Lendvai, ki je dejala, da si stranka v tej situaciji ne more privoliti, da bi njeno kampanjo vodil nekdo s polovičnim delovnim časom.

Ádám Ficsor je bil imenovan letos s 16. aprilom, ko je odstopil prejšnji minister György Szilvásy. Njegovemu imenovanju je nasprotovala opozicija, najbolj FIDESZ. Po mnenju njihovega politika Ervina Demetera se obeta najbolj groba in najbolj podtuhnjena volilna kampanja vseh časov, kajti minister je po njegovem mnenju v petih mesecih lahko zbral vse potrebne informacije, ki jih želi uporabiti v kampanji.

Spet romska žrtev

Prejšnji ponedeljek ponoči so neznani storilci ubili 45-letno Romkinjo v vasi Kisléta, njeno 13-letno hčer pa hudo ranili. Storilci so vdrli v družinsko hišo in s šibrovko tako hudo ranili mater, da je podlegla poškodbam. Iz hčerke, ki jo je našla teta, ko je zjutraj šla v službo, so odstranili večdeset šiber, po mnenju zdravnikov je njeno stanje zadovoljivo. To je bil letos deveti podoben napad na pripadnike romske manjšine na Mažarskem, v katerih je bilo ubitih 6 ljudi, med njimi recimo tudi 6-letni fantek.

Na podlagi načina storitve policija sumi, da gre za iste storilce, za skupino treh-štirih ljudi, med njimi so najbrž tudi taki, ki so prej služili pri oboroženih silah ali so se borili v južnoslovanski vojni. Policija je obljubila 100 milijonov forintov nagrade tistemu, ki bi razpolagal z informacijo, ki bi policijo pripeljala na sled storilcev.

Doj po brejgi v Portoroži je GPS pokazoz štirstoti kilometer

sebe, za svojo düšo. Pa leko povejm, ka je vrejdno bilau. Lidge z odprtim srcem so me spremljali vsepovsedik po cejloj pauti, samo pozitivnoga leko povejm.»

- Kak si vöodebro črejvle, s

Od Mohácsa do Taranya

Predsednik Državne slovenske samouprave **Martin Ropoš** je nej dugo nazaj gorazisko muzej v Mohácsi, kama so na konci sedemdeseti, na začetki osemdeseti lejt dostavse odpe-

*Predsednik Državne slovenske samouprave
Martin Ropoš*

lali iz naši vasnic. Tistoga ipa v Varaši ešče nej bilau muzeja. Demokratična zveza Južnih Slovanov (Délszláv Szövetség) je v tisti lejtaj večkrat organizirala etnološki tabor, gda so mladi ojdli od iže do iže pa vküpbrali stare škeri, posuudo, gvant. V Mohácsi je bijo bazični muzej za Srbe, Hrvate pa Slovence na Vogrskom, zatok je muzeolog Đuro Šarošac napravo razstavo za vse tri manjšine.

Pred kratkim smo v naši novinaj pisali, ka je Razvojna agencija »Slovenska krajina«, stero vodi Andreja Kovač, dobila evropski projekt z naslovom »Soused sausedi«. Med partneri projekta na Vogrskom je - zvün porabski vasnic (občin) - Državna slovenska samouprava tō, stera s pomočjo projekta šče odküpiti staro faro na Gorenjom Seniki, v njoj napraviti slovensko zbirko pa ešče kaj.

»Dobra novica je, da je projekt biu uspešen (sikerés),« je pravo predsednik Martin Ropoš, »lagva pa, ka je dobiu trestri procentov menje podpore, pejnez, kak smo računali. Dapa zatok trbej vse naloge, ka so bile v projekti napisane, izpelati, nika ne moreš vönjati. Vsi partnerji smo se na nauvo vseli pa smo se zgučali,

kak bi spelali projekt. Če bi stoj odstaupo, bi težko bilau, ka bi projekt trbelo na nauvo napisati pa poslati. Dapa tak smo pravli, če smo se zdaj gnauk dobro zorganizirali za té velki projekt, te ne smejmo nazaj staupiti. Težave smo meli najbole partnerji, kak smo mi - Državna slovenska samouprava - steri smo že meli podpisano kakšno predpogodbo (előszerződés) pa plačali kakšen pejnez. (Državna slovenska samouprava je lastniki (tulajdonos) stare fare že plačala 15 milijaunov forintov. Op. pisca.) Zatok smo se mogli na nauvo vsesti z lastnikom, z njim se na nauvo pogauditi, nauvo predpogodbo podpisati. Nika smo mogli iz svoji pejnez vcüjdati, 8,5 milijauna smo dali zdaj. Več smo nej mogli, ka bi te mogli pejneze od banke vzeti pa bi žau (obresti) mogli plačüvati. Kakšni 5 milijaunov je ešče gorostalo, telko ešče fali. Tak smo se s prodajalcom pogaudili, ka en tau opreme (berendezés) leko odpela. Vse tisto, ka je v stari fari bilau, ostane, ka so pa kaj oni pripelali ali zbirali, leko odpelajo. Dapa ge tak mislim, ka oni tō nemajo kam djasti tau opremo, zatok ostane. Tak smo se zgučali, ka gda te projekt končamo, te z njimi podpišemo eno ejkstra pogodbo za tau opremo, pa, če mo leko spravili pejnaze, v dvej, terj lejtaj plačamo.«

Martin Ropoš je pravo, da bi stara fara dobila nauvo funkcijo, nej bi več delala kak gostišče, če rejsan bi ništrne sobe njali. Bila bi v njej slovenska zbirka, informacijska pisarna (iroda). Puod (postrešje), gde se leko spi, bi pistili tak, kak je zdaj, tam bi pa leko meli menjkše tabore (jezikovne pa raziskovalne). Za slovensko zbirko bi pa radi domau spravili iz Mohácsa tiste predmete (tárgyakat), stere so iz naši vasnic odpelali.

»V Mohácsi je stalna razstava o Srbih, Hrvatih in Slovencih

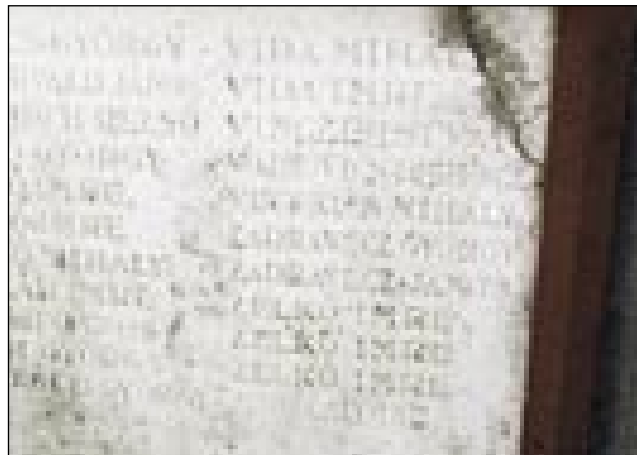
na Madžarskem. Vidi se, ka je ta razstava bila gnauksvejta postavljena, od tistoga mau se je nika nej obnavlala. V glavnem so vöpostavlene noše

En tau razstave o Slovencaj v mohačkom muzeji

(gvanti) tej trej manjšin. Ka se tiče nas Slovincov, noš sam nej najšo, v glavnem je lončarska razstava, potejm so stari keji o tom, kak so se naše držine, naši lidgé ravnali (oblačili) gnauksvejta. So eške krbüle, drvenke, košunte, škrinje za gvant... Bi bilau rejsan dobro, če bi tau leko nazaj spravili pa pokazali tū, gde Slovenci živemo. Ne mislim, ka bi tam tau lidi dosta zanimalo,«

- Ali ste se že s kom pogučavali o tom, kak bi se tau leko

V Taranyi na spominskij tabljaj najdemo dosta prekmurski (porabski) priimkov kak so Dravec/Drávecz, Zadravec/Zadrávecz, Ružič/Ruzsics

nazaj v Porabje spravilo?

»Odkrito povejm, ka do takrat, ka smo nej znali, ali bau projekt Soused sausedi uspešen, smo nikan nej šli. Zdaj se mora občni zbor Državne slovenske samouprave odlaučiti,

ka rejsan ščemo tau zbirko. Potejm uradno (hivatalosan) ziščemo muzej, jim napišemo pismo, ka bi radi tū na Seniki meli slovensko zbirko. Nekaj

zagotovil mamō od manjšinskoga oddelka v Uradi ministrskega predsednika, ka bi se tau dalo. Te mo vidli, če nam tau dajo v najem ali začasno. Ge bi najraj biu, če bi tau dobili za stalno. Tau je nej takšna vrednost v Mohácsi, kak bi bila tū v Porabji, gde živimo Slovenci pa iz Slovenije tō ogromno turistov pride.«

Predsednika Državne slovenske samouprave je paut do Mohácsa pelala blüzi tiste krajine, blüzi tisti vasnic (Surd,

daum v vasaj Agarév, Tarany in Hátomfa. V 18. stoletji so Slovenci pa prišli v Somodj, največ se ji je stavilo v Nagyberekü pa okaulici. Največ ji je bilau katoličanske vöre, dapa bili so med njimi protestantge tō. Evangeličanske familije so se naselile v evangeličanske fare v vasi Surd, Miháld, Liszó, Szentpéter, Szentpál, Bükkösd, Porrog in Pat. V 19. stoletji je bilau v županiji Somogy ešče 16 slovenski vesnic, gnes več samo priimki (vezetéknévek) spominajo na tau, ka so v toj krajini gnauksvejta Slovenci živeli.

Predsednik Ropoš se je stavo v vesi Tarany, stera gnesden ma 1300 lidi. Ves se dobro razvija, dosti mladi lidi je, v vrtci majo 50 mlajšov, v šauli pa 120-130 šaularov. Sami tō znajo, ka so njini predniki (elődeik) Slovenci bili, če rejsan na njinoj spletnoj strani piše, ka Vendi. »Malo smo tau stvar tō razčistili, gda sam tam biu, ka so tau Slovenci bili, kakoli so je Vaugri za Vende zvali,« je povedo predsednik Ropoš. »Žüpan, steri je zdaj prvič biu izvoljeni, je obečo, ka raziščejo, kak so njini starci taprišli. Ešče gnesden se vidi, če poglednemo križe na cintori ali spominske table (v spomin spadjenim v prvi ali drugi bojni), ka so tau većinoma (80 procentov) slovenski, prekmurski priimki.«

Dostafart so se prej pogučavali, ka bi prišli v naše kraje, dapa nikak je vsigdar taostalo. Čüdno pa je, ka so si ziskali edno partnersko ves na Slovaškom, ka prej naj dun majo nikše stike.

»Ta obisk je pokazo, ka je fejst briga, odkec so njini predniki prišli, ščejo priti v Porabje pa Prekmurje. Žüpan je obečo, ka de predlago svetnikom, naj si ziščejo partnersko ves v toj krajini, ka so njini starci prišli iz Prekmurja nej pa s Slovaškoga. Vüpajmo, ka tak bau,« je pravo Martin Ropoš.

Tarany), gde so gnauksvejta tō Slovenci živeli. Šomodjski (somogyi) Slovenci so se es peselili iz Prekmurja v 17. pa 18. stoletji. V 17. stoletji so bežžali pred Törki in so si zavolo reformacije najšli nauvi

Marijana Sukič

SOBOŠKO POLETJE 2009

Pod geslom *Začutimo poletje*, se je na soboškem Trgu kulture zvrstil niz pevskih, glasbenih in plesnih nastopov ob petkih in sobotah, ki so pritegnili zavidljivo število obiskovalcev iz mesta in okolice. Program sta pripravila mag. Brigita Perhavec in Kristijan Borovšak, profesor glasbe (ki je poučeval tudi na Gornjem Seniku). Zaigralo, zapelo in zaplesalo je preko 200 nastopajočih iz Slovenije, Hrvaške, Srbije, Argentine, Burkine Faso, Italije in Madžarske.

raškega orkestra, ki se ponša s številnimi priznanji in nagradami. Velike pozornosti je bil deležen *Adam Bicskey* s svojo skupino. Adam Bicskey se je rodil na Madžarskem in že kot šestletni deček *čudežni otrok*, igral cimbele v simfoničnem orkestru. In seveda vsi ostali solisti in glasbene skupine, ki so ob petkih in sobotah nastopali na Trgu kulture.

Tudi letos je veljalo pravilo, da s(m)o morali tisti, kis(m)o želeli resnično uživati

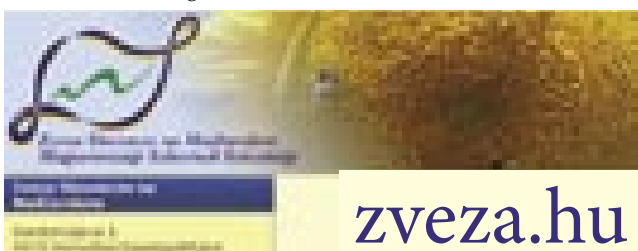

Težko je natančno povedati, koliko obiskovalcev je bilo na posameznem dogodku, tako *počez* bi se dalo reči, da je bila vseskozi večina stolov v lokalih, ki obkrožajo Trg kulture, skoraj v celoti zasedenih. Pomeni, da je posamezni nastop spremljalo več sto obiskovalcev.

V programu je bilo kar nekaj nepozabnih pevskih nastopov in koncertov, vedno z začetkom ob enainvajseti uri, kakršnih je v Murski Soboti malo. Denimo *Policijski orkester*, ustanovljen leta 1948, ki ima doma in v tujini sloves vrhunskega pihalnega sestava in je tudi uradni protokolarni orkester Republike Slovenije. Izjemen je bil tudi nastop *Subotiškega tambu-*

v pevskih in glasbenih nastopih, poiskati sedeže blizu nastopajočih, kajti mnogo obiskovalcev, ne glede na starost, je izkoristilo obisk na koncertu za pre/glasne pogovore pri omizjih. Ali ima tako ravnanje kaj skupnega z obnašanjem na kulturnih (in zabavnih) prireditvah in dogodkih, bodo morali presoditi kar sami obiskovalci, ki so raje na ves glas, tudi tistim, ki jih to ni zanimalo, pripovedovali, kako je bilo na dopustu, kot poslušali prijetno glasbo. Res pa je, da ima prireditev *Začutimo poletje* mnogo več dobre in privlačne vsebine, kot je na njej nevzgojenih obiskovalcev.

Tekst in posnetek: eR

Ešče gnauk o Zgodovinski dnevaj

V Monoštri so od 30. julija do 2. avgusta potekali Zgodovinski dnevi, na steraj je bilau dosta taši programov, ka so v prejšnjoj številki nej meli placa.

Tek v spomin na monoštrsko bitko (csata emlékfutás) je biu 1. avgusta, vsevküper je teklo več kak 300 tekačev, od toga 57 iz tihinskoga (46 Avstrijcov, 11 Slovincov). Glavnoga teka, steri je bijo dugi 9,5 km, se je udeležilo 154 tekačev. Absolutno prvo mesto je daubo varaški tekač Žolt Kosar, steri je nüco samo malo več kak pau vöre (30,16) za devet kilometrov pa pau.

1. pa 2. avgusta so se tisti, steri so se nej postrašili vročine, leko brsali na pejski (mali nogomet na mivki). Zglasilo se je 16 moški ekip pa tri ženske ekipe. Pri moških je prvo mesto dobila ekipa Picasso, pri ženskaj pa ekipa Gyarmati Lányok.

Ka se v krčmi Pri Žabi povej, je nikak nej grej!

Zgodi se pa tak, ka ves velke lampe dobi. Na, vej za istino ves nema lampe. Tou se samo tak pravi, gda cejla vejs samo od ednoga, ene ali pa od kakše »afere« guči. Takšoga ipa ves rejsan velko delo ma s svojimi lampami. Pa po tejm krčma Pri Žabi tō velke lampe dobi. Vej se pa takšne lampe ranč v krčmej začnejo velke delati. Najvejkše pa je vej narediti Popina Ilonka. Tou je tista, ka samo nastrogavle, vleče na vüje po tejm pa vse vküper tagučü ranč tak, kak tou una najbolje vej.

»Nika ne pravim! Nika ne pravim pa neškem nika gučati, depa, tou je nikak nej vredi!« vsigdar gnako začne. »Vejm, ka

Velke lampe

sam na svoje vüje čüla, ka nigdar več nede gledu za njou, ka go nigdar več v roke ne vzeme, ka go vcejlak tapozabi. Depa, nej! Un dela tadale, kak bi njoj nigdar nej obečo! Na svoje vüje sam čüla, ka je tak bilou.«

Cejla krčma tak nagnouk tiüma grata. Vsi nagnouk si začnejo broditu, od steroga pa od stere dé Ilonkin guč. Brčkov Gustek je prvi gor prišo, sto bi leko tou biu.

»Ja, leko, ka je obečo. Depa, dun mi neš pravla, ka tvoje vüje čüjejo ta do Stutgarta. Vej je pa ta skur k tistoj mladoj odišo.«

»Tisto je že davnik gotovo. Vej njoj je pa žena auto poškrabala pa ga je mlada povrgla, ka se je nej vüpo za njou gorvzeti. Na, žena njemi je po tiston dobra bila. Depa, ne gučim od Bare pa od Lolijs,« je znouva največ vej dla Popina.

»Gvüšno, ka nej! Tou je gé lanskü snejg. Tou pa, ka Ilonka guči, pa je ranč takša istina kak tou, ka za dnevoum nouč pride. Meni je tou tō nika na vüje

prišlo. Depa, zato lejta že tō ma. Sto bi si brodo, ka bi njemi tak glavou zmejšala. Žena je dosta mlajša od nje, pa...« je Košarin Laci nej zgotouvo, ka njemi je Popina že v rejč segnola:

»Kak bi nej bila starejša, vej go je pa emo že od njega pokojni oča! Samo, ka je njegva žena trno rada gejla divjačino pa njemi je nej doj zapovedala na djajo oditi.«

»Ka je emo njegvi oča?« je nika nej razmejla krčmarica Žaba pa spoj niške več v cejlj krčmej.

»Ja, tisto staro djagersko pükšo, nej! Od tistoga časa, ka je od Lapcovoga Kristjana žena gratala vegetarjanka pa je nut stopila v düštvo za zaščüto živali, njoj je obečo, ka tiste pükše več nigdar v roke ne vzeme, ka go nigdar več ranč ne pogledne. Un pa je znouva šou z moškimi skrivma na djajo. Pa njoj je tak sveto obečo, ka takše več nigdar nede delo.«

Ja, ranč tak je bilou pa nikak ovak.

Miki

